

Indonesië 1994 deel 7

Hanneke heeft een werkplekje bij de Nederlandse ambassade ('t Kamertje geheten) en vandaag gaat ze ernaar toe. Het betreft informatie aan Nederlanders op cultuur - en sociaal gebied. Daarnaast verkoopt zij ook diverse boeken en paraplu's. Ik koop 2 boekjes 'Nasi met soesah' en 'Gids voor Jakarta'.

Vooraf hebben wij de auto met chauffeur ter beschikking. Wij gaan eerst naar het postkantoor om geld op te nemen en een postzegel te kopen voor de brief aan oom Herman. Daarna richting winkelcentrum voor het afdrucken van een fotorolletje voor Hanneke en alle negatieven om aan haar te geven.

Onderweg de auto laten stoppen bij een Orchideeën kwekerij voor opname van een film en ook gestopt bij een 'tuincentrum' langs de kant van de weg. Ik koop een ontkiemend plantje van de Paradijsbloem. In het winkelcentrum wat koekjes gekocht. Om 11.30 uur weer terug bij Hanneke en zij laat ons een tentoonstelling zien in de Erasmuszaal. Wij ontmoeten opnieuw Max. Wij bestellen bij zijn vrouw 25 risolles, dezelfde die Bob heeft meegenomen naar Sukabumi en heerlijk van smaak zijn. Ik heb nog 10 zwart-wit

prentbriefkaarten gekocht, evenals Hanneke. Wij hebben met Bob daarna samen gegeten in de kantine. Bob moet weer werken en Hanneke leent wat geld om te wisselen in US dollars voor hun dochter Kim die donderdag naar Taiwan met de school gaat voor badmintonwedstrijden.

Met Hanneke naar het KLM gebouw gegaan voor de gewijzigde tickets en bijbetaling hiervan. Wij gaan richting haven van Jakarta om filmopnamen te maken van Bugineze schepen. Wel weer kletterende regen onderweg, maar verderop droog en warm. Wij bekijken eerst het oude stadsgedeelte van Jakarta. Heel leuk om te zien dat de Nederlandse straatlantaarns op een groot plein staan en omringd door huizen in Hollandse stijl. Er is ook nog een pasar aan de gang en eigenlijk wil ik graag daar een kijkje

nemen. Dan richting haven en wij staan op de uitkijkpost, nog stammend uit de tijd van Jan Pieterszoon Coen. Uit het niets komt een man op ons af die vertelt dat het museum is gesloten. Aangezien hij de officiële gids is mogen wij toch een kijkje nemen. Hij praat nog Nederlands (zijn vader heeft gewerkt bij de NS) en hij heeft ons rondgeleid. Hij vertelt dat hij burgemeester Peper heeft ontmoet, Hedy d'Ancona, Mai Weggen, Pr. Bernhard en Pr. Willem Alexander en

nog veel meer hoogwaardigheidsbekleders. Wanneer hij het over Anneke Grönloh heeft (hij spreekt het uit als Greundzo) zingt hij haar liedje 'Brandend Zand' waardoor het ook voor ons aanstekelijk werkt. In het museum zingen wij 'Geef mij maar nasi goreng' van Wieteke van Dort. Natuurlijk, als goede gids, krijgen wij uitleg over de verschillende schepen en oude foto's te zien en verzoekt hij 'oom' en 'tante' of wij iemand herkennen op de foto's. Het museum

is bloedheet en te donker voor filmopnamen. Zo nu en dan opent de gids een luik om onze peuken (die van mij en Hanneke) naar buiten te gooien. Hij wijst mij nog op een winkel waar schelpen te koop zijn. Jammer dat hiervoor geen tijd genoeg is om zorgvuldig uit te kiezen die ik nog niet heb. Naar buiten gekomen zijn wij zowat verblind door het zonlicht. Het is loeiheet en Hanneke en Peter vergaan van de visstank. Hij wijst nog naar een winkel waar schelpen te koop zijn. De toko ligt tegenover het museum en vlak bij pasar ikan. Ik koop gehaast twee schelpen. Met de gids nog een foto genomen bij die pasar waarna wij opgelucht met de auto met airco naar de haven zijn gegaan. Wat een schitterend gezicht om te zien hoe de werkluitjes op smalle loopplanken zware houten balken in de boten laden. Ik deel links en rechts wat sigaretjes uit aan de werklui en heb wat foto's genomen. Zij bieden aan om een rondvaart te

maken met een kleine sampan. Daarvoor hebben wij geen tijd en bovendien was het water smerig.

Dat is nog waar ook....de gids wijst ons nog de gevangenis aan van de VOC. De cel ligt half onder water en wanneer het water stijgt, verdrinken de gevangenen als ratten.

De gids vraagt aan mij of ik in Jakarta woon, maar ik vertel hem dat mijn man en ik slechts op vakantie zijn en logeren bij vrienden. Hanneke op haar beurt vertelt de nieuwsgierige gids dat haar echtgenoot werkt op de ambassade. De gids gaat ervan uit dat zij de nieuwe ambassadeursvrouw is en – hoewel zij tegenwerpt dat hij het verkeerd

begrepen heeft - worden wij met meer eergaards behandeld. Ja ja, hij is tuk op celebraties en kan hij bij een volgende groep erover opscheppen.

Op de gloeiend hete kade koop ik een fles water en drink hiervan op z'n Spaans, met andere woorden het water in de mond gieten. Nadat Hanneke en Peter op dezelfde manier hebben gedronken, probeer ik het opnieuw, maar dit keer gaat het mis. Het waterballet dat ontstaat is wel heerlijk verkoelend.

We halen Bob op bij de ambassade die onmiddellijk uit de doos met koekjes snoept. We gaan weer naar het winkelcentrum om de foto's af te halen. Wij hebben de avond relaxed doorgebracht na het avondeten. Peter is om 21.00 uur naar bed gegaan. Bob moet de volgende dag nog werken en Hanneke en ik hebben wat afgekletst onder het genot van een Baileys zijn we pas om 24.00 uur gaan slapen.

Hanneke gaat weer naar fitness. Met de chauffeur en auto naar het winkelcentrum Pondok Indah mal. We besluiten visitekaartjes te laten maken evenals voor Patrick en gaan naar

een apotheek voor Herbesser, een medicijn die driemaal daags ingenomen moet worden door Peter, maar die hij te weinig heeft meegekregen. We gaan ook naar Hero, een zelfbediening supermarkt. Ik ben weer op zoek naar Indische koekjes en slaag hierin, onder andere ketewel. Eerst wordt Peter door de chauffeur naar huis gebracht en ga ik met hem mee om Hanneke op te halen, want we laten ons allebei pidjit. Alvorens dat te doen nog naar een

andere supermarkt waar Hanneke huishoudelijke inkopen doet en ik opnieuw Indische snoep koop. In het restaurant van deze supermarkt drinken wij koffie en Hanneke neemt er een appelflap bij. Het fitnessgedoe is een oud Indisch huis waar Nederlanders wonen en ik word voorgesteld. Heel aardige vrouwen en één heeft een boom van een zoon. In de

beautysalon worden wij heerlijk gemasseerd; als ik de kans krijg doe ik de massage nogmaals a.s. maandag. De avondmaal dit keer gado2 en rendang van vlees thuis gegeten. Bob krijgt twee gasten die mee-eten en afkomstig zijn uit Soerabaya. Een van de gasten zal een prima gids voor ons kunnen zijn. Hij heeft rechten gestudeerd. Helaas, naar Soerabaya gaan wij niet. We zijn al om 21.00 uur naar bed gegaan omdat wij morgen vroeg richting Puncak gaan waar wij een

dag en een nacht zullen doorbrengen. Kim gaat 's morgens vroeg al naar Taiwan, maar zij moet eerst naar school. Zij vertrekt met het vliegtuig om 11.30 uur. Zij komt zaterdag vóór 12.00 uur terug omdat Nerissa (haar zusje) naar voetballen gaat. We gaan met Hanneke eerder naar de Puncak en Bob komt later. Peter neemt als eerste een duik in het zwembad, tot grote verbazing van ons. De bungalow noemt Peter Hollywoodhuis. Prachtig panoramisch uitzicht op de bergen en langs de oprit kembang sepatoes en andere bloemen. Binnen een grote huiskamer, verschillende slaapkamers, drie badkamers en een schitterend terras met ook een eettafel, zodat we al etend nog van de natuur kunnen genieten. Hanneke en ik duiken ook het zwembad in en voor het eerst voel ik mij op vakantie.

Bob stelt voor, omdat hij niet wil zwemmen, om naar de top van de Puncak te gaan. We hebben wel even gewacht omdat Peter na het eten in bed is gedoken. Inmiddels zijn de bergen gehuld in de wolken en Bob vreest dat, wanneer wij te laat op pad gaan, het op de Puncak zal regenen. Gelukkig heeft Peter maar een korte siësta gedaan, maar onderweg toch wat kleine druppels. Op de Puncak is het zelf droog en wij maken mooie opnamen van de schitterende omgeving en theetuinen. Wat is mijn Moederland toch mooi! Wij zijn gestopt bij Puncak Pas Motel met de bedoeling daar te gaan eten. Bij de eerste stop worden wij overrompeld door souvenierverkopers, zodat ik niet rustig kan genieten van het uitzicht. Om van hun af te komen koop ik 'zilveren' sieraden. Bij Puncak Pas Motel van hetzelfde laken een pak. We zijn al in de auto toen ik nog twee wayangpoppen heb gekocht die ik beeldschoon vind.

Het is eigenlijk nog te vroeg om in het Puncak Pas Motel te eten en besluiten verder te gaan naar Cipanas waar het presidentieel paleis staat. De auto heeft even pech, want de V-snaar is gebroken, De 'ANWB' heeft snel gewerkt en tijdens het oponthoud een foto gemaakt. Tegenover het presidentieel paleis is een voetbalwedstrijd aan de gang. Hanneke en ik lopen wat rond richting een soort tuincentrum. Bob heeft namelijk onderweg diverse bonsaiplanten gezien en wil graag weten wat ze kosten en eventueel er één kopen. Het tuincentrum heeft bonsaiplanten te over en, nadat Hanneke en ik de planten hebben gezien en ook de prijzen ervan weten, besluiten wij Bob en Peter erbij te halen. Bob koopt uiteindelijk twee bonsaiplanten.

Zelf ben ik weg van een waringin-bonsai en zie voor het eerst een tjemaraboom in het klein terug.

We hebben heerlijk gegeten in het Puncak Pas Motel. Er hangt een dikke mist zodat van het anders zo prachtig uitzicht, niets te zien is. In de stromende regen gaan wij terug

naar de bungalow.

Het lekt in onze slaapkamer zodat wij een andere hebben uitgezocht. 's Avonds zijn wij alle vier lui. Hanneke en ik hebben een extra stoel onder onze benen getrokken om te lezen. Bob en Peter bevinden zich in de huiskamer. Om 21.30 uur houden wij het voor gezien en gaan naar bed.

Wordt vervolgd.

Mila Boom-Schenkhuisen

